

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 60.146 van 13 juni 1996
in de zaak A. 65.714/VII-13.430.**

In zake : 1. Filip LOMBAERT,
2. Geert MASQUELIN,
3. Tony LARIDON,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat M. RYELANDT,
kantoor houdende te BRUGGE,
Filips de Goedelaan 11

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. MARTYN,
kantoor houdende te AVELGEM,
Doorniksesteenweg 82.

tussenkomen partij :

de n.v. DANIS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Filip LOMBAERT, Geert MASQUELIN en Tony LARIDON op 25 september 1995 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 12 juli 1995 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij aan "de N.V. DANIS, Knijffelingstraat 15, 8851 Koolskamp, onder de voorwaarden bepaald in onderhavig besluit vergunning wordt verleend, om een inrichting voor verwerking van dierlijke mest gelegen te 8870 Izegem, Noordkaai 11, kadastraal perceel, afdeling, 4, sectie D, perceelnr. 115/t, omvattende :

1° een inrichting bestaande uit 3 gelijke modules voor de pyrolyse, met katalytische omzetting der ontbindingsgassen en vluchtige produkten, met een jaarcapaciteit van de drie modules samen van :

- maximum 20.000 ton afval bestaande uit bleekarde, van de margarine-industrie en niet-recycleerbare papierafval afkomstig van de papierindustrie;
- maximaal 210.000 ton (24 ton/uur) dierlijke mest;

2° de opslag in afgesloten ruimten van :

- 100 ton bleekarde-afval van de margarine-industrie;
- 100 ton niet-recycleerbare papierafval van de papierindustrie;
- 25 m³ ($\pm$ 15 ton) asse afkomstig van het productieproces;
- 4.000 m³ mengmest in 2 tanks van 2.000 m³;
- 1.000 m³ vast mest;

3° het lozen van maximaal 0,8 m³/d respectievelijk 200 m³/jaar normaal huishoudelijk afvalwater in de openbare riolering;

4° een overdekte stelplaats voor het stallen van 4 vrachtwagens met oplegger te exploiteren";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. BAERT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 februari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 februari 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. RYELANDT, die verschijnt voor verzoekers, van Advocaat G. MARTYN, die verschijnt voor de verwerende partij en van advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY, die verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur J. BAERT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. DANIS met een verzoekschrift van 25 oktober 1995 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie(s) uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie(s) zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieueffectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen : dat zij dit, samengevat, als volgt toelichten :

"Er is geen duidelijkheid nopens de maximum hoeveelheid te verwerken afvalstoffen per jaar.

Noch uit de milieuvergunningsaanvraag, noch uit de diverse adviezen en beslissingen van de Bestendige Deputatie en van de Minister, is dit met voldoende duidelijkheid gebleken.

Door het niet correct goochelen met cijfers, heeft de vergunningsverlenende overheid gepoogd om de verplichting voor het opstellen van een milieueffectenrapport, zoals voorzien door het artikel 2 en 3 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 23 maart 1989 te omzeilen.

Het bijvoegen van een milieueffectenrapport bij de milieuvergunningsaanvraag wanneer het gaat om een installatie voor de vernietiging door verbranding of chemische omzetting van industriële afval, andere dan deze bedoeld in rubriek 7 van het Besluit, met een jaarcapaciteit van 25.000 ton of meer, is verplicht, dit op straffe van nietigheid.

Het zijn uiteindelijk de in de milieuvergunningsaanvraag opgegeven hoeveelheden die bepalend zijn voor de noodzaak van een milieueffectenrapport. Een milieueffectenrapport gaat immers de aanvraag vooraf";

Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota in essentie op antwoordt :

"De beroepen vergunning (en meer bepaald het beschikkend gedeelte ervan) zou ... enkel nietig verklaard kunnen worden indien ze toestaat om 25.000 ton afval of meer te verwerken. De formulering van de oorspronkelijke aanvraag of de overwegingen van de beslissing in eerste aanleg, doen daarbij zelfs niet ter zake.

Welnu, de vergunde inrichting van DANIS N.V. IS GEEN INSTALLATIE ZOALS BEDOELD IN ART. 3, RUBRIEK 18. De beroepen vergunning stelt duidelijk dat de vergunning verleend wordt voor (art. 2 van het Besluit van de Minister dat artikel 1 van het Besluit van de Bestendige Deputatie vervangt) :

'§ 1 Aan de N.V. DANIS ... vergunning verleend ...
1° een inrichting ... voor de pyrolyse ... met
een jaarcapaciteit van ... -maximum 20.000
ton afval ...'

Wanneer verzoekers stellen dat er 'geen duidelijkheid nopens de maximum hoeveelheid te verwerken afvalstoffen per jaar' is, dan blijken zij totaal blind te zijn voor de uitdrukkelijke norm opgelegd door de vergunning : 20.000 ton.

Aangezien dus niet meer dan 25.000 ton afval zal verwerkt worden, IS ER GEEN M.E.R. NOODZAKELIJK. Indien de N.V. DANIS zich niet aan de vergunningsvoorwaarde zou houden en toch meer dan 25.000 ton zou verwerken, dan handelt ze in strijd met de vergunning en kunnen de nodige middelen van recht ertegen aangevoerd worden. Deze overtreding van de vergunning KAN en MAG echter NIET verondersteld worden. Overigens voorziet de bestreden vergunning onder art. 1 van het aangepaste besluit van de Bestendige Deputatie, § 1, 3°, 15), b) in de nauwgezette controle op de maximumcapaciteit";

Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst in de eerste plaats de exceptio obscuri libelli aanvoert en wel hoofdzakelijk in volgende bewoordingen :

"2.1. De tot tussenkomst verzoekende partij werpt uitdrukkelijk de exceptio obscuri libelli op, vermits in het middel niet wordt duidelijk gemaakt op welke rubriek van voormeld artikel 3 de verzoekende partijen zich beroepen, om te kunnen beweren dat er in casu een milieueffectenrapport had dienen opgesteld te worden en de vergunning tot exploiteren niet kan worden verleend vooraleer dit rapport is opgesteld.

...
Weliswaar verwijzen verzoekers naar een 'installatie voor de vernietiging door verbranding of chemische omzetting van industriële afval, andere dan deze bedoeld in rubriek 7 van het besluit, met een jaarcapaciteit van 25.000 ton of meer'.

Wellicht bedoelen verzoekers daarmee artikel 3, 18° van het besluit van 23 maart 1989, doch het is geenszins duidelijk welke gevolgen verzoekers daaruit afleiden.

2.2. Onder middel moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden

rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (...)

Met 'voldoende duidelijk' wordt bedoeld dat geen veronderstellingen moeten worden gemaakt over de juiste bedoeling van de verzoeker (...);

dat zij vervolgens, ondergeschikt, inzonderheid opwerpt :

"2.3. Voorzover zou moeten aangenomen worden dat het middel voldoende duidelijk is geformuleerd, wenst de tot tussenkomst verzoekende partij erop te wijzen dat de rubriek 18 van artikel 3 van het besluit van 23 maart 1989 in casu niet toepasselijk is, zodat het middel, als er dan al één is, feitelijke grondslag mist.

De aanvraag strekt er immers toe vergunning te bekomen voor een mestverwerkingsinstallatie, waarbij een bijzonder procédé van pyrolyse wordt toegepast om de aangevoerde mest te verwerken tot minerale asse, die wederom kan worden aangewend in de meststoffen- of scheikundige industrie.

Het gaat dus geenszins om een inrichting of een installatie waarbij industriële afvalstoffen, andere dan huisvuil en andere dan deze bedoeld in rubriek 7 van artikel 3 van voornoemd besluit, worden vernietigd door verbranding of chemische omzetting.

Bij vernietiging wordt immers het verdwijnen beoogd van de afvalstoffen, hetzij door verbranding, hetzij door chemische omzetting, terwijl in casu een zeer specifiek procédé wordt gehanteerd om een positieve bijdrage te leveren tot het oplossen van het probleem van de mestoverschotten in Vlaanderen (zie het advies dd. 28 februari 1995 van de Vlaamse Landmaatschappij, stuk 16 administratief dossier).

Het gaat dus in casu niet om industriële afval dat wordt vernietigd door verbranding of chemische omzetting, doch wel om de verwerking van mest, waarbij slechts een beperkte hoeveelheid niet-mest-producten mee wordt opgenomen, om het evenwicht van de energiebalans te bewerkstelligen. Dit betekent dat slechts 8,5 % van de energie wordt aangebracht door middel van aardgas, terwijl de rest van de energie afkomstig is, enerzijds van de droge stof van de mest, en anderzijds van een tweede afvalstof, in casu bleekarde en niet-recycleerbare papierafval, samen maximum 20.000 ton per jaar.

De tot tussenkomst verzoekende partij verwijst in verband met de energiebalans naar het verslag dd. 7 april 1995 van het onderzoek en het advies over de beroepen (stuk 19 administratief dossier).

In het advies dd. 14 april 1995 van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie wordt er eveneens op gewezen dat de te verwerken afvalstoffen alleen nodig zijn voor de energietoevoer, precies om dit evenwicht

van de energiebalans te kunnen bewerkstelligen (stuk 22 administratief dossier). De Commissie bevestigt dat deze voor de energietoevoer te verwerken afvalstoffen enkel papierslib en bleekarde betreffen, tesamen maximum 20.000 ton per jaar, en dat het eindprodukt een commercialiseerbaar mineralenprodukt is.

In het bijkomend advies dd. 16 juni 1995 van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie wordt nogmaals bevestigd dat de energiebalans kan in evenwicht gehouden worden door de verhouding te variëren van aardgas, varkensmest, kippemest, bleekarde en papierslib (stuk 23 administratief dossier).

2.4. Uit de omstandigheid dat de niet-mestprodukten in het procédé slechts aangewend worden als energietoevoer, en uit de omstandigheid dat een commercialiseerbaar mineralenprodukt tot stand wordt gebracht op het einde van de verwerkingscyclus, volgt dan ook dat er geenszins vernietiging wordt beoogd van industriële afvalstoffen door verbranding of chemische omzetting.

2.5. Meststoffen zijn overigens geen afvalstoffen, zoals bedoeld in het Afvalstoffendecreet van 2 juli 1981, zoals gewijzigd bij decreet van 20 april 1994, laat staan industriële afvalstoffen, thans bedrijfsafvalstoffen genoemd, met name afvalstoffen die ontstaan ten gevolge van een industriële, ambachtelijke of wetenschappelijke activiteit (artikel 3, §2 Afvalstoffendecreet; zie eveneens artikel 1, 17° van Vlarem 1).

Dierlijke mest wordt zelfs uitdrukkelijk uitgesloten uit de categorie 'landbouwafvalstoffen' (artikel 1, 20° Vlarem 1; zie eveneens artikel 4.2 van het Afvalstoffendecreet).

Bijgevolg kan een mestverwerkingsinstallatie niet vereenzelvigd worden met een inrichting voor de vernietiging van industriële afvalstoffen.

2.6. Zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat de beperkte aanwezigheid van niet-mestprodukten in het verwerkingsproces ten behoeve van de energiebalans van aard zou kunnen zijn om onder gezegde rubriek 18 van artikel 3 van het besluit van 23 maart 1989 te vallen, dan nog bedraagt de jaarcapaciteit van deze niet-mestprodukten in casu minder dan de grens van 25.000 ton per jaar.

Daarover bestaat geen enkele discussie, spijts de verwoede pogingen van verzoekers om daarover verwarring te zaaien, nu de tot tussenkomst verzoekende partij reeds uitdrukkelijk in een schrijven van 12 september 1994 aan het Schepencollege, met copie aan de vergunningverlenende overheid, heeft toege licht dat de rubriek 2.6.2. van de indelingslijst, en waarvan melding in bijlage 4 van de aanvraag, primeert op de gegevens van de tabel D.4.1.1.a. van het aanvraagformulier. In deze brief wordt uitdrukkelijk gespecificeerd dat van de 55.000 ton in voormelde

tabel aangegeven niet-mestprodukten maximaal 20.000 ton industrieel afval behoort";

Overwegende, wat de ontvankelijkheid van het middel betreft, dat de verzoekende partijen weliswaar niet vermelden op welke onderverdeling van artikel 3 van het bovenvermelde besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 zij zich beroepen, doch dat dit, gelet op de uiteenzetting van het middel, alleen rubriek 18 kan zijn; dat het middel ontvankelijk is;

Overwegende dat blijkens het bestreden besluit inzonderheid het volgende vergund is :

- "1° een inrichting bestaande uit 3 gelijke modules voor de pyrolyse, met katalytische omzetting der ontbindingsgassen en vluchtige produkten, met een jaarcapaciteit van de drie modules samen van :
- maximum 20.000 ton afval bestaande uit bleek-aarde, van de margarine-industrie en niet-recycleerbare papierafval afkomstig van de papier-industrie;
 - maximaal 210.000 ton (24 ton/uur) dierlijke mest";

dat dan ook geen onduidelijkheid lijkt te kunnen bestaan over de vergunde maximum hoeveelheid te verwerken stoffen per jaar, wat ook de inhoud moge zijn van de milieuvergunningsaanvraag, de diverse adviezen en de beroepen beslissing van de bestendige deputatie;

Overwegende dat luidens artikel 3, 18°, van voormeld besluit van 23 maart 1989, een milieu-effect-rapport (MER) verplicht is voor een :

"installatie voor de vernietiging door verbranding of chemische omzetting van industriële afval, andere dan deze bedoeld in rubriek 7 en/of van huisvuil, met een jaarcapaciteit van 25.000 ton of meer";

dat rubriek 7 van bedoeld artikel 3 betrekking heeft op "installaties voor de verbranding, chemische omzetting of storting op of in de grond van gevaarlijke afvalstoffen" ; dat de "omzetting" der ontbindingsgassen

en vluchtige produkten van o.m. 20.000 ton afval "bestaande uit bleekarde van de margarine-industrie en niet-recycleerbare papierafval afkomstig van de papier-industrie", weze het om de verwerking van dierlijke mest mogelijk te maken, alleen al gelet op het parallellisme in de gebruikte terminologie, in de huidige stand van het geding als een "chemische omzetting" van industriële afval voorkomt;

Overwegende dat het door de verzoekende partijen ingeroepen artikel 2 van voormeld besluit van 23 maart 1989 luidt als volgt :

"Voor de inrichtingen vermeld in artikel 3 kan geen vergunning tot exploitatie worden verleend, voordat een milieu-effectrapport overeenkomstig de bepalingen van onderhavig besluit is opgesteld";

Overwegende dat het bestreden besluit de omzetting van slechts 20.000 ton industrieel afval vergunt; dat die inrichting derhalve niet MER-plichtig is en niet onder de toepassing van het besluit van 23 maart 1989 lijkt te vallen; dat die vaststelling blijft gelden in geval oorspronkelijk een capaciteit van meer dan 25.000 ton industrieel afval zou zijn aangevraagd; dat het ingeroepen artikel 2 immers de MER-plicht koppelt aan hetgeen vergund wordt en niet aan hetgeen oorspronkelijk aangevraagd werd; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur"; dat dit middel door de verzoekende partijen als volgt wordt toegelicht :

"1. De Minister stelt op blz. 7 van zijn besluit van 12 juli 1995 dat :

'Gelet op de ligging van de inrichting in een gebied voor milieubelastende industrie volgens het Gewestplan Roeselare-Tielt vastgesteld bij KB van 17 december 1979.

Gelet op de ligging van de inrichting in een zone bestemd voor onschadelijke en ongevaarlijke nijverheid volgens het algemeen plan van aanleg goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 24 mei 1959.

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften';

Het betreft duidelijk een in te algemene bewoordingen gestelde motivering en het Besluit van de Minister komt op dit punt tekort aan de materiele motiveringsplicht.

...
De Minister beperkt zich er verder toe enkel te verwijzen naar het gunstig advies dd. 10 maart 1995 van de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen van de Administratie Ruimtelijke Ordening, zonder evenwel de motivatie van dit advies tot de zijne te maken.

De eenvoudige verwijzing naar een advies kan zeker niet als een afdoende motivering beschouwd worden.

De loutere verwijzingen naar adviezen, waarvan de inhoud aan de bij de beslissing betrokken bestuurden onbekend blijft, laten niet toe na te gaan op welke concrete elementen, eigen aan de zaak de beslissing berust.

...
2. Het advies van de Afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg van de Administratie Gezondheidszorg van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur dd. 24 januari 1995 was ongunstig.

...
Op geen enkele wijze motiveert de Minister in de bestreden beslissing, waarom met het ongunstig advies geen rekening kan worden gehouden.

3. Tegenstrijdige en dubbelzinnige motivering.

Op blz. 8 van zijn besluit stelt de Minister :

'Dat geuremissies via de schouw uitgesloten zijn mits het verbrandingsproces op voldoende hoge temperatuur geschiedt ...'

Op blz. 9 stelt de Minister in hetzelfde besluit :

'Overwegende dat de beperking van de verbrandingstemperatuur één van de voornaamste middelen is om de vorming van stikstofoxiden zoveel mogelijk te voorkomen, dat een temperatuur van 800-850° C hieraan voldoet'.

Het is niet duidelijk wat nu juist bedoeld wordt door de Minister met 'een voldoende hoge temperatuur', wel welke de temperatuur is om de vorming van stikstofoxiden te voorkomen.

4. De motivering van de Minister is niet concreet en precies, noch gesteund op feitelijke overwegingen. Op blz. 11 stelt de Minister dat :

'Overwegende dat wat de CO₂-emissies betreft, er kan vanuit gegaan worden dat er uiteindelijk niet meer CO₂ geëmitteerd wordt dan natuurlijk aanwezig in de verwerkte produkten, dat de emissie wel snel en geconcentreerd gebeurt, terwijl in de natuur de afbraak van het organisch materiaal tot CO₂ langzaam en via de diverse tussenstappen gebeurt'.

De Minister specificeert niet op welke onderzoeken of rapporten hij zich hiervoor baseert om tot een dergelijke motivatie te komen.

Op blz. 12 stelt de Minister :

'dat op basis van de vanuit dit uitgangspunt gehanteerde technische criteria en de van toepassing zijnde normen, deze noodzakelijke voorwaarden kunnen worden geconcretiseerd als omschreven in de bestreden beslissing alsook in het beschikkende gedeelte van onderhavig besluit'.

Het is verzoekers niet duidelijk welke technische criteria en van toepassing zijnde normen door de Minister bedoeld worden.

Op 12 juni 1995 besloot de Minister tot een verlenging van de behandelingstermijn :

'Overwegende dat bij onderzoek van het dossier en de adviezen gebleken is dat nog tal van vraagtekens dienen geplaatst te worden bij het projekt en de ter beschikking gestelde technische gegevens; dat onder meer de door de exploitant voorgelegde energiebalans onjuistheden en onvolmaaktheden bevat; dat de gegevens over de eventuele energierecuperatie niet worden gestaafd; dat deze gegevens nochtans essentieel zijn om de globale milieu-impact van het project, inzonderheid wat de internationale afspraken inzake CO₂-reductie betreft, te kunnen evalueren; dat eveneens de meegedeelde emissie-gegevens, die gebaseerd zijn op slechts één experiment op labo-schaal, ontoereikend zijn'.

De Minister verwijst in zijn beslissing naar een door de VUB opgesteld rapport van 10 oktober 1994, nogmaals bij het dossier toegevoegd op 15 juni 1995.

Aangezien dit rapport reeds voordien aan het dossier was toegevoegd, voor de beslissing tot termijnverlenging, dient aangenomen te worden dat de overweging van de Minister dat de naleving van de vergunningsvoorwaarden technisch haalbaar is, niet op dit rapport en bevindingen is gesteund.

Derhalve dient gekonkludeerd te worden dat de overweging van de Minister in de bestreden beslissing :

'dat ten einde de exploitatie van het toelaatbare onderdeel van de inrichting bestaanbaar te maken met de omgeving, zowel op het vlak van de risico's voor de externe veiligheid als op het vlak van de hinder,

de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting, het evenwel noodzakelijk is vergunningsvoorwaarden op te leggen die met de toepassing van een beste beschikbare schone technologie die geen overmatige hoge kosten meebrengt, technisch haalbaar zijn; dat op basis van de vanuit dit uitgangspunt gehanteerde technische criteria en de van toepassing zijnde normen, deze noodzakelijke voorwaarden kunnen worden geconcretiseerd als omschreven in de bestreden beslissing alsook in het beschikkend gedeelte van onderhavig besluit' als een niet afdoende motivering dient te worden beschouwd.

Om deze reden dient de weerlegging van de beroepsgrief door middel van de overweging :

'het betreft een demonstratieproject, zodat het moeilijk is gedetailleerde informatie te geven; de strenge voorwaarden zoals opgenomen in het vergunningsbesluit van de Bestendige Deputatie, en die bovendien met onderhavig besluit nog aangevuld worden, bieden voldoende waarborgen ter beperking van de hinder tot een aanvaardbaar niveau', eveneens als een niet afdoende motivering te worden beschouwd.

5. De bezwaren van de beroepsindieners worden op een niet-afdoende wijze door de Minister weerlegd, zodat de Minister tekort komt aan zijn materiele motiveringsplicht.

5.1. De Minister stelt op blz. 11 van het besluit dat 'zoals in het overwegend gedeelte van onderhavig besluit weergegeven heeft de overheid een voldoende inzicht in de wijze van verwerken kunnen bekomen'.

Het is verzoekers niet duidelijk op welke manier de Minister een voldoende inzicht heeft kunnen verwerven in de wijze van verwerken.

5.2. De overweging dat 'het project een positieve bijdrage is tot de oplossing van een nijpend milieuprobleem', is een motivatie die algemeen is en niet gesteund op feitelijke bevindingen.

5.3. De overweging dat 'er een duidelijk onderscheid dient te worden gemaakt tussen enerzijds dit projekt en anderzijds de huisvuilverbrandingsoven van IVBO' is een niet preciese en niet afdoende motivering, aangezien niet gesteld wordt waarin dit onderscheid juist bestaat.

5.4. De overweging dat "de kans op mistvorming zeer gering is en indien dit zich toch zou voordoen de passende maatregelen kunnen worden opgelegd, o.a. de isolatie van de schoorsteen en het verhogen van de temperatuur van de rookgassen in de schoorsteen" is een niet afdoende motivering, aangezien de Minister niet concretiseert waarop hij zich steunt om te stellen waarom de mistvorming gering zal zijn en de

passende maatregelen niet opgenomen worden in de voorwaarden";

Overwegende dat de verwerende partij hierop in haar nota inzonderheid antwoordt :

"Het bestreden besluit is wel degelijk behoorlijk gemotiveerd : het vermeldt de feitelijke en juridische gegevens waarop de beslissing gesteund is.

...
3. Dat er tegenstrijdige of dubbelzinnige motivering zou zijn is evenzeer een loze bewering van verzoekers.

Het uitsluiten van geuremissies mits voldoende hoge temperatuur en het voorkomen van stikstofoxiden mits beperking van de verbrandingstemperatuur, zijn twee elementen die elkaar niet uitsluiten. Een temperatuur kan nu eenmaal gesitueerd worden tussen een minimum- en een maximumgrens. Er is niet de minste tegenstrijdigheid nu 800°C als een voldoende hoge temperatuur is voorzien voor het gekozen verbrandingsproces (om geen produkten van onvolledige verbranding te produceren), terwijl door dezelfde temperatuur van 800-850°C meteen de vorming van stikstofoxyden zoveel mogelijk wordt voorkomen. De oogmerken en marges zijn dus wel duidelijk verenigbaar. De exacte temperatuur zelf is overigens een puur technisch aspect waarvoor de Minister geen norm kan en mag stellen. Alleen de emissienormen worden door de Minister gesteld.

De opmerking van verzoekers doet dan ook niet ter zake.

4. Ook de redenering die verzoekers opbouwen over de motivering in verband met de CO2-emissie doet niet ter zake.

Op de vergunde inrichting zijn de algemene en bijzondere voorwaarden van toepassing zoals ze opgesomd zijn in de bevestigde beslissing van de Bestendige Deputatie. Uit de wetenschappelijke studie van de VUB die tijdens de procedure werd voorgelegd blijkt dat die voorwaarden haalbaar zijn. Dat dit rapport reeds voor de beslissing tot termijnverlenging gekend was, neemt niet weg dat het nog steeds als basis kan dienen voor de beslissing. Er is na de termijnverlenging overigens nog een bijkomend verslag van AMINAL afgeleverd, alsook is na de termijnverlenging aanvrager N.V. DANIS tijdens een technische bijeenkomst gehoord en heeft er alle nodige en nuttige aanvullingen kunnen geven.

...
5. De bezwaren van de beroepsindieners worden wel degelijk door de Minister weerlegd.

...";

Overwegende dat de tussenkomende partij in dit verband in haar verzoekschrift tot tussenkomst hoofdzakelijk stelt :

"2.1. In strijd met de vooronderstelling van verzoekers, is de milieuvergunningverlenende overheid in beroep geenszins verplicht om uit te leggen waarom één of ander advies al dan niet wordt gevolgd ...

Het volstaat integendeel dat de vergunningverlenende overheid op afdoende wijze overweegt waarom de overheid tot deze of gene beslissing komt in verband met de milieuvergunningsaanvraag. Het is met andere woorden voldoende dat in het bestreden besluit zelf die redengeving te vinden is, die op redelijke wijze het besluit kan dragen.

2.2. Welnu, de motivering van het bestreden besluit is afdoende en voldoende draagkrachtig, nu uit de samenlezing van de motivering en het beschikend gedeelte van het bestreden besluit blijkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de volksgezondheid in het gedrang komt.

Dit blijkt in concreto uit :

- het feit dat alle water aanwezig in de mengmest onder de vorm van damp in de atmosfeer verdwijnt,
- het feit dat er geen afvalwater wordt geloosd, behoudens sanitair afvalwater,
- het feit dat de mest, die met vrachtwagens wordt aangevoerd, wordt gelost binnen het gebouw achter afgesloten poorten,
- het feit dat geuremissies via de schouw uitgesloten zijn, mits het verbrandingsproces op voldoende hoge temperatuur geschiedt,
- het feit dat de beperking van de verbrandings-temperatuur van 800 tot 850°C de vorming van stikstofoxiden voorkomt,
- het feit dat de rookgassen worden gereinigd door middel van natriumbicarbonaat, gevolgd door ontstoffing in een mouwfilter,
- het feit dat de input van zware metalen preventief wordt beperkt en daarenboven wordt verwijderd door de bicarbonaatfilter,
- het feit dat de bijzonder strenge dioxinenorm van 0,1 mg TEQ per Nm³ wordt opgelegd, en desgevallend dioxines verwijderd worden door injectie van actieve kool in de bicarbonaatfilter,
- het feit dat de ingebruikname van de tweede en derde module afhankelijk wordt gesteld van het goed functioneren van de eerste module, en zulks wordt uitgewezen door de opgelegde studies over de milieuprestaties van het project,

- het feit dat de afvalstoffen, niet-mestprodukten die mogen verwerkt worden, worden beperkt tot bleekarde en papierslib,
- het feit dat de CO₂ emissies dezelfde zijn als deze die op natuurlijke wijze aanwezig zijn in de mest, met dit verschil dat de emissie nu sneller gebeurt dan in de natuur,
- het feit dat de emissiegegevens steunen op een rapport, opgesteld door Professor Buekens van de Vrije Universiteit Brussel naar aanleiding van een verbrandingstest.

Uit wat voorafgaat blijkt zonder enige twijfel dat de Minister van oordeel was dat het ongunstig advies van Volksgezondheid niet kon gevolgd worden, en uit de eigen redengeving van het bestreden besluit blijkt duidelijk waarom de Minister van oordeel was dat dit advies niet kon worden gevolgd.

2.3. Er bestaat geen enkele tegenstrijdigheid tussen de overweging dat het verbrandingsproces op voldoende hoge temperatuur dient te geschieden om geuremissies te vermijden, en de overweging dat de verbrandingstemperatuur niet te hoog mag zijn om stikstofoxide-vorming te voorkomen. De Minister zegt immers uitdrukkelijk dat een temperatuur van 800 tot 850°C aan deze eis voldoet.

Beide overwegingen zijn dan ook technisch op elkaar afgestemd, en zijn bijgevolg noch tegenstrijdig, noch dubbelzinnig.

2.4. Verzoekers doen het voorkomen alsof de Minister zich geen juist beeld heeft kunnen vormen over het gevolgde procédé en vragen zich af welke technische criteria de Minister heeft gehanteerd en op welke onderzoeken of rapporten hij zich heeft gesteund.

Het volstaat evenwel om het verslag van het onderzoek en het advies over de beroepen, het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie en het bijkomend advies van deze Commissie, alsmede tenslotte het bijkomend advies van de Dienst Milieuvergunningen te lezen (stukken 19, 22, 23 en 24 van het administratief dossier), om vast te stellen op welke wijze de Minister zich op technisch gebied heeft laten adviseren.

Uit voormelde documenten uit het administratief dossier blijkt immers dat de vergunningverlenende overheid zich met kennis van zaken inzicht heeft kunnen verschaffen in het bijzonder procédé van de mestverwerking, dat uniek is in Europa.

De Minister bevestigt in het bestreden besluit overigens dat het onderzoeksrapport, opgesteld door de V.U.B., wel degelijk in rekening werd gebracht, nu uit deze studie volgt dat het voorgestelde procédé de noodzakelijke waarborgen biedt om het mestverwerkingproces te laten gebeuren volgens de beste beschikbare schone technologie.

Het concept van het procédé wordt met de opeenvolgende produktiestappen op duidelijke wijze omschreven op pagina 7 en 8 van het bestreden besluit.

Anderzijds bevestigt de Minister, samen met het vergunningsbesluit van de Bestendige Deputatie, dat het een demonstratieproject betreft, waarvan het geven van verdere gedetailleerde informatie strijdig zou zijn met de decretale bescherming van het fabricagegeheim van artikel 14, §2 van het Milieuvergunningsdecreet.

Wat telt, is dat de Minister uitdrukkelijk zegt dat de vergunningverlenende overheid een voldoende inzicht heeft kunnen verwerven in de wijze van verwerking (pagina 11 bestreden besluit), en dat de strenge voorwaarden, opgenomen in het vergunningsbesluit van de Bestendige Deputatie (artikel 4, nrs. 1 tot en met 14, en de in bijlage van dit besluit gevoegde voorwaarden) voldoende waarborgen bieden om de hinder tot een aanvaardbaar niveau te brengen, zeker wanneer door de Minister nog bijkomende exploitatievoorwaarden worden opgelegd (zie pagina 16 en 17 van het bestreden besluit).

De vergunningverlenende overheid heeft zich met andere woorden gesteund op de inlichtingen die de aanvrager heeft verschaft aan de adviesverlenende instanties, zoals uitdrukkelijk bepaald in artikel 14, §2 van het Milieuvergunningsdecreet, ter naleving van het verbod om fabrieksgeheimen openbaar te maken.

Het is de tot tussenkomst verzoekende partij dan ook niet duidelijk wat verzoekers precies bedoelen met te beweren dat de motivering van de Minister op technisch vlak niet concreet en precies zou zijn, noch gesteund op feitelijke overwegingen.

2.6. De beweringen van verzoekers in verband met de motivatie dat het project een positieve bijdrage is tot de oplossing van een nijpend milieuprobleem, zijn onbegrijpelijk, nu het probleem van de mestoverschotten een algemeen bekend feit is.

2.7. De beweringen van verzoekers in verband met het onderscheid dat de Minister terecht heeft gemaakt tussen het project en de huisvuilverbrandingsoven van IVIO, zijn evenmin begrijpelijk, nu er geen vergelijking mogelijk is.

Het project betreft een inrichting voor het verwerken van mest door middel van pyrolyse, om te komen tot een commercialiseerbaar mineraal eindproduct.

Het gaat dus niet om verbranding van afvalstoffen, mede in acht genomen het feit dat mest krachtens de terzake van toepassing zijnde wetgeving geen afvalstof is (zie eerste middel).

2.8. De beweringen van verzoekers omtrent de motivatie dat de kans op mistvorming gering is, worden tegengesproken door het emissieverslag van

professor BUEKENS en door de in het bestreden besluit opgelegde bijkomende bijzondere voorwaarde dat de temperaturen continu moeten gemeten en geregistreerd worden (zie bijkomende voorwaarde nr. 15)

In de bijkomende bijzondere voorwaarde nr. 17 wordt daarenboven opgelegd om ten minste 4 maal per jaar analyses uit te voeren onder meer van geëmitteerde gassen (zie blz. 17 bestreden besluit).

2.9. Het middel is dan ook in al zijn onderdelen niet ernstig";

Overwegende dat het bestreden besluit inzonderheid op volgende redengeving berust :

"Gelet op de ligging van de inrichting in een gebied voor milieubelastende industrie volgens het gewestplan Roeselare-Tielt vastgesteld bij koninklijk besluit van 17 december 1979;

Gelet op de ligging van de inrichting in een zone bestemd voor onschadelijke en ongevaarlijke nijverheid volgens het algemeen plan van aanleg goedgekeurd bij koninklijk besluit van 24 mei 1959;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat onderhavig beroep in hoofdzaak betrekking heeft op een inrichting waarmee het volgende beoogd wordt :

- verwerking van varkensmengmest;
- gelijktijdige verwerking van een tweede, calorierijke afvalstof;

Overwegende dat het concept van de installaties berust op de pyrolyse (=vergassen) van de te verwerken afvalstoffen gevolgd door de verbranding van de pyrolysegassen; dat de inrichting 3 identieke modules omvat, elk met een verwerkingscapaciteit van 70.000 ton dierlijke afval op jaarbasis en circa 7.000 ton afval eveneens op jaarbasis;

Overwegende dat de volgende produktiestappen kunnen worden onderscheiden :

- mengen van de stromen dierlijke mest en afval;
- indampen van het mengsel;
- katalytische naverbranding van de dampen afkomstig van dit indampingsproces op een temperatuur van $\pm 800^{\circ}\text{C}$, met gebruikmaking van een continu werkende steunbrander op aardgas;
- pyrolyse van de droge stof afkomstig van het indampingsproces;

- katalytische verbranding van de pyrolyse-gassen op een temperatuur van $\pm 800^{\circ}\text{C}$, een steunbrander op aardgas wordt enkel in de opstartfase aangewend;

Overwegende dat alle water aanwezig in de mengmest en eventueel in de afvalstof onder de vorm van damp in de atmosfeer geloosd wordt; dat het verwerkingsproces bijgevolg heel veel energie vereist; dat de installatie constructief zo is opgevat dat de energie-inhoud van de te lozen rookgassen en dampen zoveel mogelijk gerecupereerd wordt; dat de temperatuur ervan in de schoorsteen ongeveer 165°C zal bedragen; dat van de benodigde energie-input slechts voor circa 8,5 % afkomstig is van aardgas; dat de rest van de energiebehoefte ongeveer in gelijke mate gedekt wordt door energierecuperatie met name door het droge stofgehalte van de dierlijke mest en door de afvalstof; dat de energie-balans steeds in evenwicht kan gebracht worden door de verhouding dierlijke mest/calorierijke afvalstof aan te passen; dat tijdens de opstartfase de hele installatie op temperatuur gebracht wordt door het stoken van aardgas;

Overwegende dat er geen afvalwater geloosd wordt; behoudens sanitair afvalwater; dat alle emissies naar de omgevingslucht, zullen gebeuren via de schoorsteen; dat bij normale werkomstandigheden technisch geen emissies van ammoniak kunnen worden verwacht; dat het evenwel geraadzaam is rekening te houden met het optreden van minder optimale werkomstandigheden en bijgevolg een emissienorm op te leggen voor ammoniak;

Overwegende dat alle vrachtwagens die de dierlijke mest zullen aanvoeren gelost zullen worden binnen het gebouw van de mestverwerking; dat alle opslagtanks zich ook binnen dit gebouw zullen bevinden; dat dit hele gebouw in onderdruk zal worden gehouden door de nodige verbrandingslucht binnen het gebouw aan te zuigen; dat geuremissies via de schouw uitgesloten zijn mits het verbrandingsproces op voldoende hoge temperatuur geschiedt; dat een permanente temperatuurmeting om deze reden noodzakelijk is; dat het gekozen verbrandingsproces in twee stappen geschiedt, met name eerst pyrolyse, daarna verbranding; dat deze werkwijze voldoende waarborgen biedt, om geen producten van onvolledige verbranding te produceren, steeds op voorwaarde dat de verbranding op voldoende hoge temperatuur geschiedt; dat ook hier een permanente temperatuurmeting zich opdringt;

Overwegende dat de beperking van de verbrandingstemperatuur één van de voornaamste middelen is om de vorming van stikstofoxiden zoveel mogelijk te voorkomen; dat een temperatuur van $800-850^{\circ}\text{C}$ hieraan voldoet, zodat de naleving van een strenge NO_x -norm, zoals bepaald in het beroepen besluit, bijgevolg mogelijk is;

Overwegende dat varkensmengmest ongeveer 1,5 kg Cl⁻-ionen bevat; dat de naleving van de met de bestreden beslissing opgelegde emissienorm van 30 mg/Nm³ niet mogelijk is zonder de toepassing van een rookgasreinigingsstelsel; dat die ook door de vergunningsaanvrager voorzien wordt, met name door de rookgassen in contact te brengen met natriumbicarbonaat gevolgd door ontstopping in een mouwfilter (stelsel Solvag);

Overwegende dat op gebied van zware metalen vooral preventief gewerkt wordt, met name door de input van zware metalen in het stelsel te beperken; bovendien is de hogervermelde bicarbonaatfilter ook effectief op gebied van verwijdering van zware metalen uit rookgassen;

Overwegende dat in het beroepen besluit de strenge dioxinenorm van 0,1 mg TEQ/Nm³ opgelegd wordt; dat de aanvrager geen beroep heeft aangetekend tegen de bestreden beslissing en overigens ook stelt deze norm te kunnen naleven; dat indien noodzakelijk, door injectie van actieve kool in de bicarbonaatfilter eveneens dioxines kunnen verwijderd worden (cfr. rookgasreiniging van ovens huisvuilverbranding), en deze strenge norm bijgevolg inderdaad met toepassing van een beste beschikbare schone technologie die geen overmatige hoge kosten meebrengt kan worden gerespecteerd;

Overwegende dat installaties voor de vernietiging door verbranding of chemische omzetting van industriële afval en/of huisvuil, met een jaarcapaciteit van 25.000 ton of meer MER-plicht zijn; dat zoals nader bepaald in uitvoering van het afvalstoffendecreet dierlijke mest geen afvalstof is; dat de eventuele MER-plicht van de aangevraagde mestverwerkingsinstallatie bijgevolg enkel bepaald wordt door de hoeveelheid afval die met de dierlijke mest verwerkt wordt; dat de benodigde hoeveelheid afval functie is van de verbrandingswaarde van deze afvalstof; dat daarom voldoende calorierijke afvalstoffen worden aangewend in die zin dat de jaarlijkse benodigde energie-hoeveelheid kan geleverd worden door circa 20.000 ton; dat o.a. bleekarde van de olie- en margarineindustrie en afval van de papierrecuperatienijverheid daarvoor in aanmerking komen; dat GFT-afval, dat overigens een verbrandingswaarde heeft, beter via compostering wordt verwijderd;

Overwegende dat het hier gaat om een totaal nieuwsoortig project; dat het daarom wenselijk is de ingebruikname van de tweede en derde module van de aangevraagde mestverwerkingsinstallatie afhankelijk te stellen van het goed functioneren van de eerste module; dat in geval blijkt dat de opgelegde emissiegrenswaarden niet nageleefd worden bij de exploitatie van de eerste module, de vergunning voor de exploitatie van de tweede en derde module kan ingetrokken worden;

Overwegende dat omwille van het demonstratief karakter van het projekt het aangewezen is dat tijdens het eerste jaar exploitatie er grondige studies plaatsvinden over de milieuprestaties van het projekt; dat in het bijzonder de luchtemissies dienen geëvalueerd; dat het aangewezen is in de beginfase de soort afvalstoffen die mogen verwerkt worden te beperken tot bleekarde en niet-recycleerbare afval van de papierrecuperatienijverheid; dat de vergunning voor de andere aangevraagde afvalstoffen dient geweigerd om reden dat deze afvalstoffen voor verwijdering via compostering in aanmerking komen zoals restprodukten van de aardappelverwerking; GFT-afval en andere organische produkten; dat een latere uitbreiding van het aantal soorten afval die mag verwerkt worden niet a priori dient uitgesloten, maar dat ze het voorwerp dienen uit te maken van een nieuwe vergunningsaanvraag;

Overwegende dat wat de energiebalans van de aangevraagde activiteit betreft, kan gesteld worden dat de benodigde energie voor het verdampen en opwarmen van de waterfase van de te verwerken varkensmest (ca. 180.000 ton water per jaar) kan geleverd worden door de verbranding (pyrolyse en naverbranding van de pyrolysegassen) van aardgas, varkens- en kippenmest, bleekarde uit de margarine-industrie en papierslib; dat de energiebalans in evenwicht kan gebracht worden door de verhouding van voormelde stoffen te variëren;

Overwegende dat wat de CO₂-emissies betreft, er kan vanuit gegaan worden dat er uiteindelijk niet meer CO₂ geëmitteerd wordt dan natuurlijk aanwezig in de verwerkte produkten; dat de emissie wel snel en geconcentreerd gebeurt, terwijl in de natuur de afbraak van het organisch materiaal tot CO₂ langzaam en via diverse tussenstappen gebeurt;

Overwegende dat m.b.t. de emissiegegevens het door de V.U.B. opgestelde rapport van 10 oktober 1994 naar aanleiding van een verbrandingstest nogmaals aan het dossier werd toegevoegd op 15 juni 1995; dat uit deze studie volgt dat het voorgestelde procédé belangrijke waarborgen biedt :

- alle geëmitteerde (rook)gassen worden finaal gereinigd door de injectie van natriumbicarbonaat gevolgd door een mouwfilter;
- zware metalen : zeer beperkte input van zware metalen in het systeem;
- het verbrandingsproces in 2 stappen : eerst pyrolyse, gevolgd door verbranding van de pyrolysegassen;
- de naverbranding van de dampen (met input van aardgas);

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroepindieners als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- het betreft een demonstratieproject, zodat het moeilijk is gedetailleerde informatie te geven; de strenge voorwaarden zoals opgenomen in het vergunningsbesluit van de Bestendige Deputatie, en die bovendien met onderhavig besluit nog aangevuld worden, bieden voldoende waarborgen ter beperking van de hinder tot een aanvaardbaar niveau;
- de hoeveelheid afvalstof die samen met de dierlijke mest zal verwerkt worden bedraagt maximum 20.000 ton per jaar zijnde minder dan 25.000 ton zodat er geen MER-plicht geldt;
- zoals in het overwegende gedeelte van onderhavig besluit weergegeven heeft de overheid een voldoende inzicht in de wijze van verwerken kunnen bekomen;
- het project is een positieve bijdrage tot de oplossing van een nijpend milieuprobleem;
- het feit dat er 917 schriftelijke bezwaren werden ingediend vormt mede een bewijs dat het openbaar onderzoek wel degelijk korrekt is verlopen;
- er is een duidelijk onderscheid te maken tussen enerzijds dit project en anderzijds de huisvuilverbrandingsoven van I.V.I.O.;
- de industriezone waarin het project gepland is, is uitgerust met goede toegangswegen en is rechtstreeks verbonden met de afrit van de A17;
- de trillings- en geluidshinder van deze installatie zal eerder beperkt zijn, bovendien werden de nodige voorwaarden opgelegd;
- de argumentatie m.b.t. de verbranding van papier-, karton- en GFT-afval is gegrond en wordt met dit besluit dan ook verboden;
- de kans op mistvorming is zeer gering; indien dit zich toch zou voordoen kunnen de passende maatregelen worden opgelegd, o.a. de isolatie van de schoorsteen en het verhogen van de temperatuur van de rookgassen in de schoorsteen;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie mits naleving van aangepaste milieuvergunningsvoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt, behoudens wat het volgende onderdeel van de aanvraag betreft :

- de opslag en verwerking van landbouwafvalstoffen (bv. restprodukten van de aardappelverwerkende industrie);
- de opslag en verwerking van GFT-afval;

Overwegende dat ten einde de exploitatie van het toelaatbare onderdeel van de inrichting bestaanbaar te maken met de omgeving, zowel op het vlak van de risico's voor de externe veiligheid als op het vlak

van de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting, het evenwel noodzakelijk is vergunningsvoorwaarden op te leggen die met de toepassing van een beste beschikbare schone technologie die geen overmatige hoge kosten meebrengt, technisch haalbaar zijn; dat op basis van de vanuit dit uitgangspunt gehanteerde technische criteria en de van toepassing zijnde normen, deze noodzakelijke voorwaarden kunnen worden geconcretiseerd als omschreven in de bestreden beslissing alsook in het beschikkende gedeelte van onderhavig besluit;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep gedeeltelijk gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te wijzigen";

Overwegende dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, erin gelegen is dat de betrokken bestuurde in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, onder meer opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden; dat, om aan die belangrijke bestaansreden tegemoet te komen, evenwel niet is vereist dat de beslissing uitdrukkelijk de redenen vermeldt waarom de ingewonnen adviezen - of sommige ervan - niet worden gevolgd of dat een antwoord wordt gegeven op elk van de in beroep aangevoerde argumenten; dat het noodzakelijk doch voldoende is dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd en de in beroep verdedigde stellingen niet worden aangenomen;

Overwegende, ten aanzien van het eerste onderdeel van het middel, dat de motivering van het bestreden besluit op het vlak van de stedenbouwkundige aanvaardbaarheid van de gevraagde vergunning, weergegeven in de uiteenzetting van het middel door de verzoekende partijen, op voldoende wijze de desbetreffende redenen

aan verzoekers ter kennis brengt, nl. de opvatting dat de inrichting beantwoordt aan de planologische voorschriften ; dat de verzoekende partijen niet specificeren in welk opzicht de minister "op dit punt tekort (komt) aan de materiële motiveringsplicht";

Overwegende, ten aanzien van het tweede middelonderdeel, dat het advies van de administratie gezondheidszorg waarnaar de verzoekende partijen refereren, formeel weliswaar "ongunstig" was, doch dat die conclusie stoelt op de overweging dat dat er "in het dossier onvoldoende elementen zijn om de risico's voor mens en milieu te kunnen evalueren"; overwegende dat dit advies afdoende lijkt beantwoord te worden door de in punt 2.2 hierboven door de tussenkomenende partij aangegeuide onderdelen van het bestreden besluit;

Overwegende, met betrekking tot het derde middelonderdeel, dat de geciteerde overwegingen om de redenen vermeld door de verwerende en de tussenkomenende partijen noch tegenstrijdig, noch dubbelzinnig voorkomen;

Overwegende, ter zake van het vierde onderdeel, dat de verwerende partij er in de regel niet toe gehouden is, ten aanzien van elk ingenomen standpunt, te specificeren "op welke onderzoeken of rapporten" zij zich daarvoor baseert; dat het feit dat het verzoekers "niet duidelijk" is welke technische criteria en van toepassing zijnde normen in aanmerking werden genomen om exploitatievoorwaarden, overigens in hun belang, op te leggen, niet impliceert dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd; dat t.a.v. de problematiek van de CO₂-uitstoot en het in aanmerking nemen van het door verzoekers bedoeld V.U.B.-rapport, de verwerende en de tussenkomenende partijen op goede gronden lijken aan te

tonen dat de desbetreffende aanhefvermeldingen van het bestreden besluit een afdoende motivering inhouden;

Overwegende, ten aanzien van het vijfde onderdeel, dat, zoals hoger reeds gesteld, de geschonden geachte wetsbepalingen niet vereisen dat in de redengeving een antwoord wordt gegeven op elk van de in beroep aangevoerde argumenten, maar dat het volstaat dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de in beroep verdedigde stellingen niet worden aangenomen; dat in de uiteenzetting van hun onderdeel van het middel de verzoekende partijen wel stellen dat een en ander hen niet duidelijk is, doch dat zij daardoor niet aantonen in welk opzicht op welk van hun bezwaren niet geantwoord werd; dat het middel in geen van zijn onderdelen ernstig is;

Overwegende dat in het derde middel de schending wordt aangevoerd van de artikelen 2 en 45 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw (de stedebouwwet), van artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van "het beginsel van behoorlijk bestuur" en van het redelijkheidsbeginsel; dat de verzoekende partijen in dit verband betogen :

"Met betrekking tot de ruimtelijke en stedebouwkundige inplanting van de aangevraagde inrichting, stelde de Minister in zijn beslissing van 12 juli 1995 het volgende :

'Gelet op de ligging van de inrichting in een gebied voor milieubelastende industrie volgens het Gewestplan Roeselare-Tielt vastgesteld bij KB van 17 december 1979.

Gelet op de ligging van de inrichting in een zone bestemd voor onschadelijke en ongevaarlijke nijverheid volgens het algemeen plan van aanleg goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 24 mei 1959.

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften';

Ook bij de afgifte van de milieuvergunning, dient de vergunningsverlenende overheid te onderzoeken of een inrichting verenigbaar is met de voorschriften van het Gewestplan, BPA of APA.

De exploitatie zal immers plaatsgrijpen op een bepaalde plaats.

...
Door zonder meer te poneren dat de geplande inrichting verenigbaar is met de in het gewestplan voor milieubelastende industrie bepaalde voorschriften, komt de Minister te kort aan zijn verplichting om van zijn appreciatiebevoegdheid gebruik te maken.

De overheid die een aanvraag voor een exploitatievergunning beoordeelt, is ertoe gehouden de regelen van behoorlijk bestuur in acht te nemen. Dit veronderstelt dat zij, een zekere soepelheid aan de dag legt en de aanvraag concreet en met zin voor de werkelijkheid onderzoekt en beoordeelt.

De Minister dient na te gaan of de minimale eisen van de goede aanleg en ruimtelijke ordening gerespecteerd werden.

...
Uit het advies dd. 7.10.1994 van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Departement Leefmilieu en Infrastructuur blijkt dat :

- de inrichting zich op ongeveer 700 meter ten zuidoosten van het centrum van Kachtem bevindt, 1.200 meter ten noordwesten van het centrum van Izegem en het dichtste woongebied zich op 250 meter naar het noorden bevindt (Kachtemsestraat)
- op een afstand van amper 70 meter bevindt zich een meubelfabriek

De adviserende instantie stelt tevens dat 'gebruikmakend van de door ons gekende technologieën de emissienormen nauwelijks of niet haalbaar zijn, met als besluit dat uit het onderzoek is gebleken dat de naleving van de reglementaire algemene en sectoriële voorwaarden uit Vlarem II, niet van aard is om de hinder en de risico's eigen aan de exploitatie op een voor de buurt en milieu aanvaardbaar niveau te houden of te brengen.

Uit dit advies blijkt duidelijk dat het gevaar voor hinder voor de omgeving en voor het woongebied niet denkbeeldig is.

Door de Minister werd de verenigbaarheid met de omgeving niet in concreto afgewogen, minstens blijkt dit op geen enkele manier uit de beslissing.

Nergens blijkt uit de beslissing dat de Minister rekening heeft gehouden met de afstand tussen de in te planten inrichting en het woongebied.

De afstand ten noordwesten tot de meubelfabriek bedraagt amper 70 meter.

Rond de meubelfabriek is er evenwel bewoning.

Door het niet of onvoldoende afwegen van de verenigbaarheid van de in te planten inrichting met de omgeving, pleegde de Minister een inbreuk op art. 2 en 45 van de Wet van 29 maart 1962";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"Precies om met kennis van zaken te kunnen oordelen over de stedenbouwkundige en ruimtelijke verantwoordheid van de op te richten installatie, wordt het advies van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening gevraagd. Op 18.09.1994 gaf het bestuur een gunstig advies. Ook op 10.03.1995 werd door de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen een gunstig advies verleend.

De overeenstemming met de plannen van aanleg en de goede ruimtelijke ordening enerzijds en de talloze vaststellingen en voorwaarden in verband met het beperken van de hinder anderzijds, vormen samen een afdoende basis op grond waarvan de minister soeverein beslist. Het beroepen besluit is terzake afdoende gemotiveerd enerzijds en anderzijds behoort het niet tot de taak van de Raad van State om de opportuniteit van de beslissing te beoordelen.

De door verzoekers aangehaalde wettelijke bepalingen zijn niet geschonden (daarenboven zijn verzoekers helemaal niet precies in hun beweerd wettelijke middelen).

Evenmin kan uit het geheel van alle overwegingen van zowel de beslissing van de Bestendige Deputatie als het Besluit van de Minister met enige gegrondheid beweerd worden dat er onvoldoende gemotiveerd is.

...
Dat er naast de meubelfabriek, die zich op 70 m bevindt, iemand woont, is geen bezwaar dat iets aan de behoorlijke motivering afdoet. De meubelfabriek ligt immers net als de op te richten installatie in het industriegebied. Het gaat dus zeker niet om een woongebied";

Overwegende dat de tussenkomende partij in dit verband aanvoert :

"A. Ontvankelijkheid - exceptio obscuri libelli

2.1. De tot tussenkomst verzoekende partij werpt uitdrukkelijk de exceptio obscuri libelli op, nu het middel op geen enkele wijze toelicht waaruit de beweerde schending van artikel 7 van het inrichtingsbesluit wel zou bestaan, terwijl anderzijds de inrichting gelegen is in een gebied voor milieubelastende industrie.

Evenmin wordt in het middel gespecificeerd waaruit de beweerde schending van de artikelen 2 en 45 precies zou bestaan, nu beide artikelen diverse hypothesen inhouden met elk een eigen draagwijdte en onderscheiden betekenis.

Het middel is dan ook niet ontvankelijk.

B. Ondergeschikt.

...
Noch artikel 7, noch artikel 8 van het inrichtingsbesluit bevatten evenwel een bepaling waarbij de vergunningverlenende overheid een bijzondere redengeving zou moeten ontwikkelen met betrekking tot de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving, zoals bijvoorbeeld wel het geval is voor de bedrijven die gelegen zijn in een woongebied (artikel 5.1.1.0. van het inrichtingsbesluit), of voor de zone-vreemde bedrijven, dit wil zeggen de bedrijven die normaal niet thuishoren in die zone, en waarvoor onder beperkende omstandigheden afwijking kan worden verleend van de planologische voorschriften bij toepassing van artikel 88 van de Stedebouwwet en artikel 45, § 8 van de Stedebouwwet.

In casu gaat het om een inrichting die niet zonevreemd is, doch zone-eigen, zodat de vraag naar de verenigbaarheid met de omgeving zich niet stelt ten aanzien van de zone zelf voor milieubelastende industriën.

Evenmin stelt de vraag naar de verenigbaarheid met de omgeving zich ten aanzien van een verder gelegen woongebied, nu er de tot tussenkomst verzoekende partij geen afstandsregels bekend zijn, noch op grond van het Milieuvergunningsdecreet, noch op grond van de Stedebouwwet, voor een inrichting gelegen in een zone voor milieubelastende industrie.

...";

Overwegende dat het middel voldoende duidelijk is om ontvankelijk te zijn ;

Overwegende dat het betrokken perceel gelegen is in een gebied dat door het gewestplan Roeselare-Tielt tot gebied voor milieubelastende industrie is bestemd ;

Overwegende dat artikel 7, 2, van het bovenvermeld koninklijk besluit van 28 december 1972 bepaalt :

"De industriegebieden :

Deze zijn bestemd voor de vestiging van industriële of ambachtelijke bedrijven. Ze omvatten een bufferzone. Voor zover zulks in verband met de veiligheid en de goede werking van het bedrijf noodzakelijk is, kunnen ze mede de huisvesting van het bewakingspersoneel omvatten.

Tevens worden in deze gebieden complementaire dienstverlenende bedrijven ten behoeve van de andere industriële bedrijven toegelaten, namelijk : bankagentschappen, benzinestations, transportbedrijven, collectieve restaurants, opslagplaatsen van goederen bestemd voor nationale of internationale verkoop";

Overwegende dat niet wordt betwist dat de gevraagde inrichting verenigbaar is met bovenvermelde gewestplanbestemming; dat de verzoekende partijen de verwerende partij verwijten de weerslag van de gevraagde inrichting op de onmiddellijke omgeving niet te hebben onderzocht; dat zij ter adstructie van het middel als enig concreet gegeven aanbrengen dat het "gevaar voor hinder voor de onmiddellijke omgeving en voor het (nabijgelegen) woongebied niet denkbeeldig is"; dat het bestreden besluit, zoals n.a.v. de bespreking van het tweede middel is gebleken, afdoende lijkt te verantwoorden waarom het ontwerp uit het oogpunt van de hinder voor de omgeving aanvaardbaar is; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat het vierde middel als volgt is gelibelleerd :

"Vierde middel.

Schending van artikel 3, par. 1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, schending van art. 159 van de gewijzigde grondwet, schending van artikel 17 van het milieuvergunningsdecreet, schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur,

met name de materiële motiveringsplicht, en machts-overschrijding.

In zijn overweging stelt de Minister :

'Overwegende dat ten einde de exploitatie van het toelaatbare onderdeel van de inrichting bestaanbaar te maken met de omgeving, zowel op het vlak van de risico's voor de externe veiligheid als op het vlak van de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting, het evenwel noodzakelijk is vergunningsvoorwaarden op te leggen die met de toepassing van een beste beschikbare schone technologie die geen overmatige kosten meebrengt, technisch haalbaar zijn; dat op basis van de vanuit dit uitgangspunt gehanteerde technische criteria en de van toepassing zijnde normen, deze noodzakelijke voorwaarden kunnen worden geconcretiseerd als omschreven in de bestreden beslissing alsook in het beschikkende gedeelte van onderhavig besluit'.

De 'gehanteerde technische criteria' en de 'van toepassing zijnde normen', waarvan sprake in de motivering van de Minister, zijn zonder twijfel geput uit VLAREM II.

Nochtans diende de VLAREM II buiten toepassing te worden verklaard, aangezien het, in strijd met art. 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, nooit aan het advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State werd voorgelegd.

...

De Minister heeft derhalve ten onrechte verwezen naar de bepalingen van het VLAREM II om aan de NV DANIS een vergunning te verlenen.

De Minister heeft er zelfs in essentie zijn motivering op gebaseerd om de vergunning te verlenen, aangezien hij stelt dat het opleggen van technische criteria en normen de enige manier zijn om de hinder binnen de perken te houden.

De 'gehanteerde technische criteria' bieden geen afdoende motivering om de milieuvergunning te verlenen, nu dergelijke normen, die in de bestreden beslissing nergens worden uitgelegd, geenszins in de plaats kunnen gesteld worden van een in casu niet toepasbare reglementering.

Indien evenwel zou aanvaard worden dat de Minister bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag toetsingscriteria kon handhaven, die in ruime mate gelijklopend zijn met het VLAREM II, dan diende de Minister dit alleszins op afdoende wijze (formeel en materieel) te motiveren.

Een loutere verwijzing naar de 'gehanteerde technische criteria' en de 'van toepassing zijnde normen', is uiteraard niet voldoende";

Overwegende dat de verwerende partij hierop
inzonderheid repliceert :

"Verzoekers' vierde middel mist elke grond en maakt een redenering die helemaal niet op de bestreden beslissing van toepassing is.

Het beroepen Besluit van de Minister (en de bevestigde beslissing van de Bestendige Deputatie) stelt in zijn beschikkend gedeelte een aantal zeer concrete voorwaarden waarnaar de op te richten installatie zich zal moeten gedragen.

Verzoekers stellen dat de daartoe gehanteerde normen 'zonder twijfel geput zijn uit VLAREM II'. Met verwijzing naar een precedent beweren zij vervolgens dat dat VLAREM II-besluit onwettig is ...

Maar : Het beroepen besluit verwijst in zijn beschikkend gedeelte nergens naar het (nietige) VLAREM II-besluit. De opgenomen voorwaarden zijn concreet en gedetailleerd en zijn het resultaat van een lange adviesprocedure, voorleggen van een technische studie, horing onder fabrieksgeheim van de concipiërende ingenieurs enz... De voorwaarden in bijlage vermeld maken integraal deel uit van de vergunning. Het doet helemaal niet terzake of dezelfde normen ooit vroeger in een besluit zijn opgenomen.

Dit middel mist dan ook elke grond";

Overwegende dat de tussenkomende partij
antwoordt :

"2.1. Verzoekers missen het rechtens vereist belang om zich te steunen op de in het middel geformuleerde grieven, nu bij besluit van 1 juni 1995 van de Vlaamse Regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31 juli 1995) het vernietigd Vlarem II werd vervangen door een nieuw Vlarem II (Vlarem II bis).

...
Indien verzoekers van oordeel zijn dat de normen die door de Minister worden opgelegd de weergave vormen van de algemene en sectorale voorschriften van Vlarem II, dan komen de nieuwe algemene en sectorale voorschriften van Vlarem II bis thans van rechtswege in de plaats van deze normen.

De normen, waarbij strengere voorwaarden worden gehanteerd dan in de met het bestreden besluit verleende milieuvergunning, dienen bovendien onverminderd toegepast te worden voor de duur van de lopende vergunning.

...
2.2. Verzoekers hebben hun vordering tot schorsing gedateerd op 22 september 1995.

Krachtens artikel 7.3.0.1. van Vlarem II bis trad het besluit van 1 juni 1995 nochtans reeds in werking de eerste van de maand volgend op de datum van publicatie in het Belgisch Staatsblad op 31 juli 1995.

Verzoekers hadden met andere woorden de gelegenheid om de rechtsgevolgen te ontwikkelen van de uitvaardiging van Vlarem II bis ten aanzien van de met het bestreden besluit verleende milieuvergunning.

Het enkele feit dat verzoekers met geen woorden reppen over de uitvaardiging van Vlarem II bis, maakt dat hun uiteenzetting omtrent het vierde middel niet ernstig is.

De tot tussenkomst verzoekende partij beroept zich uitdrukkelijk op de rechten van de verdediging, nu het voor haar niet duidelijk is wat verzoekers nog verwijten ten aanzien van het bestreden besluit na de uitvaardiging van Vlarem II bis, en het haar niet toekomt dit in de plaats van verzoekers te doen.

2.3. Verzoekers verliezen daarenboven uit het oog dat het bestreden besluit het vergunningsbesluit van de Bestendige Deputatie heeft bevestigd, met de enkele wijziging dat nog bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden werden opgelegd, zodat de exploitant zich dient te houden aan de in artikel 4 van het vergunningsbesluit van de Deputatie opgelegde voorwaarden.

Deze aldus opgelegde voorwaarden worden gevoegd in bijlage bij het vergunningsbesluit, en worden aangevuld met de bijzondere voorwaarden 1 tot en met 14, benevens de door de Minister nog aanvullend opgelegde exploitatievoorwaarden.

De opname van bijzondere exploitatievoorwaarden in het vergunningsbesluit zelf, alsmede de verwijzing naar bijlagen die bij het vergunningsbesluit horen, wordt mogelijk gemaakt door artikel 20, derde lid van het Milieuvergunningsdecreet (...)

In het bestreden besluit heeft de Minister in het motiverend gedeelte uitdrukkelijk verwezen naar de strenge voorwaarden van het vergunningsbesluit van de Deputatie, die met het bestreden besluit nog worden aangevuld, zodat ook vanuit het oogpunt van de Wet op de motiveringsverplichting en de materiële motiveringsplicht wordt duidelijk gemaakt waarom de vergunningverlenende overheid heeft gemeend de strengste normen te moeten hanteren met toepassing van de beste, beschikbare schone technologie (zie pagina 9 en 11 van het bestreden besluit).

...
2.4. Benevens het gebrek aan rechtens vereist belang om de in het middel geformuleerde grieven te kunnen handhaven, is het middel dus niet ernstig";

Overwegende dat verzoekers niet eens een poging doen om aan te tonen waarop zij zich baseren om te stellen dat de gehanteerde technische criteria en de van toepassing zijnde normen "zonder twijfel geput (zijn) uit VLAREM II"; dat bij de bespreking van het tweede middel is gebleken dat het bestreden besluit op afdoende wijze lijkt te verantwoorden waarom de gevraagde vergunning wordt verleend; dat daaruit niet blijkt dat de verwerende partij zich bij de beoordeling van de aanvraag op het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden door hinderlijke inrichtingen (Vlarem II), heeft gesteund; dat het middel niet ernstig is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. DANIS in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op dertien juni 1900 zesennegentig, door
de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	staatsraad,
de H.	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

J. VERMEIRE.